

DIO RITUALA

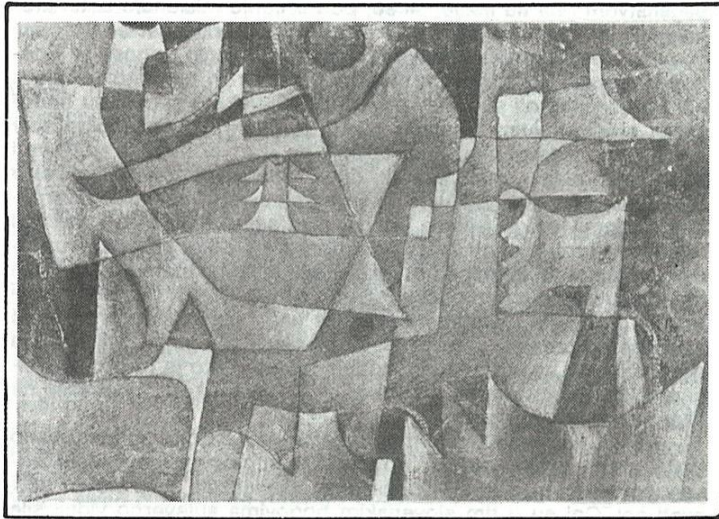
Goran Simić

DAKLE, TAKO

Dakle, u ludnici sam bio i sve sam shvatio. Jesam. Slušao sam kako skladno zvuče rajski mikrofon i zvučnici užasa, kako dobuju moji prsti i koferima ostavljenim na kiši. Moje drvene štake liječili su drvosječe, šumari, lovci na glinene ptice. Šta se tad desilo sa mnom, ne znam, ne sjećam se ali znam da se ničeg nisam plašio i toga me je bilo strah: zamišljao sam da sam kostur koji prelazi granicu, okičen medaljama. Ali i to je prošlo i sve mi pomalo postaje jasno.

I u zatvoru sam bio i slušao sam kako me tuku. I jesam. Ne pamtim datume ali po otiscima na koži to pamte oni koje sam smetnuo s uma. Kao modra čeljust ajkule kad je izvuku iz mora i ja sam grizao tako mrak i zrak i zid. Krišom sam ljubio ogledalce. Samo očeva tužna vojnička kabanica noću bi ulazila kroz zid i sjedila tako u uglu da bi je jutrom otjerali čuvari. Ali i to je prošlo i nešto od toga sad mi je jasno.

Poslije sam praštao. Svodio sam račune. I jesam. Svoje štake ostavio sam u šumi, razgovarao sam dugo sa riječnim bogom i sve su to sad nevažni detalji. Ali sve su to stvari zbog kojih vjerujem da neću sa mačkom u krilu, sa štapom pri ruci umrijeti u fotelji jednoga dana. Pored prozora.

Unklaichov put za Kinu 1920 155. crtež perom, 18,6 x 28,2 cm Bern, Kunstmuseum, Fondacije Paul Klee.

SJENKA MOGA LICA

Evo, sve češće noću zatičem svoju sjenku kako krišom zavlači svoje masne prste u džepove moga kaputa. Ona provjerava plavi državni pečat na mojoj ličnoj karti, pečat udaren preko lica koje se tad smiješilo ne sjećam se zašto i čemu, ali zato pamtim da su me tad žuljale samo one cipele koje nisam probao.

Čujem je kako diše dok se zavlači pod jastuk i ljubi moj pasoš sa koricama od zečije kože. Osjetim na licu njen dah pun pepela, njen vazdušni dodir dok olupava moje ožiljke i poredi ih sa slikama iz porodičnog albuma. Ona sve zna.

Vidio sam je kako cijepa moj rodni list, kako njuši vjenčani prsten i nagorijeli rukav njene vjenčanice, još umrlijan svadbenom tortom, zakiva na vrata spavaće sobe. Zatekao sam je kako se uvlači u moje radničko odijelo i pomjera unazad kazaljke na satu. Zidovi su puni njenih otisaka.

Zato često sanjam mrak, vlažan mrak što mi se kao lišaj lijepe na oči. Zato sanjam da sam jegulja zatvorena u teglu prisiljen da žvačem to parče užasa onako kao što školjke žvaču smiješne komade bisera. Već sve je postalo dio rituala

Evo, sve češće u ogledalu ne mogu da vidim svoje lice. Umjesto njega ja vidim svoju sjenku kako se umiva, kako se briše mojim peškirom. Kako se brije. I poželim da se posijačem ne bih li vidlo svoju lijepu krv. Ali se plašim. Shvati me. Mene je strah.

PJESMA O SLOBODI

Ja pripadam drugoj strani ulice i krv me zanima samo kao boja. Nisam pristao da sjam onako kako sjaje zlatni zubi i porodičnim grobnicama, da titram kao modro neonsko svjetlo na hotelskoj posteljini i da se strahom otvaram poštansko sanduče u kome će me sačekati datum sa lanjskog kalendara. Nisam pristao da budem isti.

Ali tebe bih volio vidjeti nagu kako se znojíš pod pljesnivim tijelom grobara, onakvu kao u porno časopisima. Tako bih na tvojoj posteljini ostavio trag mojih blatnjavih sandala, strpao bih te u riječi, gurnuo bih te u tekst, u slova koja se objašnjavaju kao štambilji. Uzeo bih ti intimu, tejanstvo karti za poker i postao zvono na tvojim vratima. Uzeo bih ti sve značenja koje ne posjeduje slika. Slika srušenog semafora u mojim očima.

Dakle volio bih te vidjeti nagu, vidjeti mrtvu, kako ležiš pod zastavom od tvoje posteljine sa mrtvom rukom na mome šljemu, dok u zraku miriše barut i ulicom zavija sirena bolničkih kola. »Nešto se desilo«, urlače vozač spuštajući meku ruku na mjenjač od kartona, »nešto se istinski desilo« cvillice pomišljajući na svoju božićnu djecu i na primjećujući kak se razmiču trotoari na obje strane ulice i kako bezbrižno ulicom skaču vlažne žabice mraka.

POGLED U LED

Gdje su moji prijatelji, pitam te, gdje su vičem na stepeništu dok vjeter pljuče kroz razbijena stakla na haustoru. Odgonetni mi put kojim se stiže u tu mirišljivu kasarnu i štitiću te uniformom od moje kože, braniću te pendrecima stida, ja čovjek sa grafitnom dušom. Olovka od gume.

Čuješ li?

Čak i duh ljubavnika što po hodnicima stružu imena od krede, proste spomenare, čak i nesigurna ruka muža što otključava hladna vrata, pa i ove bešumne sjenke što se krišom uvlače u poštansko sanduče sve je to dio rituala. Jer sve se računa po onome koji diše najglasnije. A ja sam samo parče crnog leda i uz to bolujem od mraka.

Nemoj da te zbuni ova rudarska lapma koja mi ispada iz ruku i kotrlja se niz stepenište dok ti pokazujem fotografiju moga psa. Mitim ti stvarima koje ne smiješ naglas reći. Eno, kažem ti, iznad televizijskih antena sašaptavaju se masni oblaci, gle, po svratištima bivši robijaši grle mala raspeća rukama što vonjaju na porno časopise. Govorim ti isuviše glasno a ti se plašiš jer znaš: i ovaj dan će započeti mrakom, koračanjem vojničkih cokula bez jasnog porijekla.

Nedostaju mi prijatelji, šapćem ti, ali ne strahuj od ovihprstiju, flomastera, što ulaze u lift i lebde oko dugmeta za uzburu. Oni ne znače ništa, kao ni puščane čahure koje nosim u džepu tek da bih se sjetio ko sam. Jesam li ti rekao, predugo sam vježbao život da bih se tek tako liješo smeća i zato volim gledati hitre pacove što se uvlače u konzerve i srču riblje oči, mekane zube. Volim stvari koje mi napominju da nisam samo papir i da već dugo silazim niz stepenište uz koje se penje treća smjena noseći vlažne koverta od radničkih plata. Naprosto, volim gledati kako pijani lučki radnici povraćaju pod oglasnom tablom grleći flaše kao geografske karte. Volim da dišem i znam da silke koje volim u mraku postaju bijele. Zbog toga u tvome rukavu čujem iglu i konac, osjetim znoj krojača dok njuši mašinsko ulje. Zbog toga vičem gdje su moji prijatelji sa kojima ću umirati boreći se za isti zrak. Gdje je moja generacija leševa!

Ali ti bježiš. Uz stepenište. I ja upadam. Sve dublje. U snijeg. Koji ostaje. Za tobom. Dok vijetar pljuče. Kroz razbijeno. Staklo. Na haustoru.